

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **nprap. J. R.**, JUDr. Ivanem Vávrou, advokátem, se sídlem Dlouhá 16, Litoměřice, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2014, č. j. 6 Ad 23/2013 – 115,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Předcházející řízení a obsah kasační stížnosti

[1] Rozhodnutím ze dne 10. 2. 2010, č. j. 6/2010 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky oblastního ředitelství Služby cizinecké policie Ústí nad Labem ve věcech kázeňských ze dne 21. 10. 2009, č. ŘCPVVK-921/2009, kterým byla podle § 189 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), a § 2 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), žalobkyně uznána vinnou ze spáchání jednání, které má znaky přestupku proti bezpečnosti a

plynulosti provozu na pozemních komunikacích dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona o přestupcích, neboť přestupku se dopustila tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedala přednost v jízdě v případě, ve kterém byla povinna dát přednost v jízdě podle zvláštního právního předpisu, kterým bylo ustanovení § 22 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o provozu na pozemních komunikacích“), tj. řidič přijíždějící na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci označené dopravní značkou „Stůj, dej přednost v jízdě“ musí dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci; tohoto jednání se žalobkyně dopustila tím, že dne 1. 3. 2009 kolem 19.00 hodiny řídila soukromé motorové vozidlo tov. zn. Citroen, RZ X v katastru obce Proboštov, kde na křižovatce ulice Proboštovská s ulicí nám. Svobody nerespektovala příkazovou dopravní značku „Stůj, dej přednost v jízdě“, a vjela do křižovatky, kde se následně bočně, levou přední částí vozidla střetla s pravou přední částí vozidla tov. zn. VW Golf, RZ X, řízené panem T. B., nar. X, trvale bytem D., S. č. 227/7, které přijíždělo po hlavní pozemní komunikaci ve směru od Novosedlic (v této souvislosti prvostupňový orgán konstatoval, že svůj podíl viny na dopravní nehodě nese také řidič B., neboť v místě a čase střetu nejel předepsanou rychlostí v obci, tedy 50 km/h); při dopravní nehodě nedošlo ke zranění osob, žalobkyni proto byl na základě § 51 služebního zákona uložen kázeňský trest pokuta ve výši 2.500 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí plně odpovídá právnímu řádu České republiky a skutkovým zjištěním, neboť je z něj zřejmé, kdy a kde došlo k předmětné dopravní nehodě (včetně specifikace vozidel a popisu jejich střetu), kdo byl účastníkem dopravní nehody a kdo nedal přednost v jízdě. Správní orgán prvního stupně si zjistil všechny rozhodné okolnosti případu. Žalovaný byl přesvědčen, že úřední záznam sepsaný s řidičem T. B. je možné klasifikovat jako použitelný důkaz. Žalovaný dospěl na základě dostatečného důkazního materiálu k závěru, že je žalobkyně vinna, neprováděl proto další dokazování navrhané žalobkyní, neboť by to bylo nadbytečné. K výhradám žalobkyně vůči dopravní značce „Stůj, dej přednost v jízdě“ žalovaný uvedl, že značka byla umístěna v souladu s technickým stavem pozemní komunikace a závaznými právními předpisy; sama žalobkyně pokyn zastavit respektovala. Následné vjetí žalobkyně do křižovatky při nedání přednosti v jízdě vozidlu VW Golf, svědčí o nedodržení podmínek stanovených zákonem o silničním provozu. Při vjetí do křižovatky musela žalobkyně podle znaleckého posudku projíždějící vozidlo vidět. Byť rychlost řidiče automobilu VW Golf T. B. překročila povolenou rychlost 50 km/h v obci o 8 km/h, nejedná se o případ extrémního překročení nejvyšší povolené rychlosti, tudíž řidič B. neznemožnil faktické provedení jízdního manévru žalobkyně, a proto to nemění nic na faktu, že žalobkyně mu nedala přednost v jízdě. Neobstojí tedy, argument žalobkyně, že kdyby řidič B. jel dle pravidel silničního provozu, k žádnému střetu by nedošlo.

[2] Žalobkyně proti napadenému rozhodnutí brojila žalobou ze dne 30. 3. 2010, v níž tvrdila, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nezákonný, neboť obsahuje jen to, že se žalobkyni ukládá pokuta, přičemž není zřejmé, na základě jakého ustanovení právního předpisu se tak stalo. Žalobkyně rovněž nesouhlasila s popisem skutku, kterému vytýkala, že jeho formulace (nerespektovala příkazovou dopravní značku, Stůj, dej přednost v jízdě, když vjela do křižovatky) neodpovídá příslušné právní kvalifikaci. Žalobkyně byla přesvědčena, že správní orgány pochybily, pokud neprovedly veškeré jí navržené důkazy k prokázání toho, že nebyla viníkem předmětné dopravní nehody. Žalobkyně totiž v průběhu řízení požadovala, aby byl proveden výslech znalce, který zpracovával znalecký

pokračování

posudek č. 1327/031/09 ze dne 12. 8. 2009, ve znění doplnění ze dne 12. 9. 2009, protože jí zaslané otázky na znalce byly pouze demonstrativní a protože znalec uvedl, že „řidič vozidla 2 mohl zabránit střetu jízdou max. rychlostí do 50 km/h, žalobkyně mohla zabránit střetu reakcí, tj. nenajetím do jízdního koridoru vozidla 2“. Žalobkyně ze své svědecké výpovědi a výpovědi Bc. J. R. dovozovala, že při rozjíždění do křižovatky (jízdního koridoru druhého vozidla) žádné vozidlo z levé strany nepřijíždělo, přičemž nebyly vidět ani záblesky světel; nemohla proto předmětný přestupek spáchat ani z nedbalosti, neboť nemohla tušit, že z levé strany nějaké vozidlo jede. Pokud by se vycházelo z premisy, že každý řidič má vědět, že za každým rohem je stále schované nějaké vozidlo, kterému nesmí najet do jízdního koridoru, nebylo by možné vůbec projet žádnou křižovatkou. Žalobkyně proto souhlasila se závěrem znalce, že se nacházela v jízdním koridoru jiného vozidla, ale nesouhlasila s tím, že by zavinila dopravní nehodu. Proto žalobkyně trvala na výsledku znalce, aby uvedl, kdy mohla nejdříve spatřit druhé vozidlo a zda mohla na danou situaci nějak reagovat. Žalobkyně byla přesvědčena, že znalec při zhotovování nákrese křižovatky vycházel z nesprávných podkladů, neboť jeho závěry ohledně tvaru křižovatky neodpovídají skutečnosti, což zpochybňuje závěry posudku. S ohledem na zakřivení křižovatky žalobkyně proto dovozovala, že druhý řidič nejel v daném místě rychlostí přiměřenou jeho výhledovým poměrům, a to bez ohledu na to, že i tak překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci o 8 km/h. Žalobkyně v neposlední řadě nesouhlasila s tím, že řidič druhého vozidla T. B. nebyl vyslechnut, ale byl použit pouze úřední záznam, ke kterému se nemohla vyjádřit. Informace poskytnuté tímto procesním způsobem nebylo možno v souladu s doktrínou „plodů otráveného stromu“ použít ani k vypracování výše popsaného znaleckého posudku. Žalobkyně dále poukazovala na to, že správními orgány nebyla dostatečným způsobem řešena otázka platnosti příkazové dopravní značky „Stůj, dej přednost v jízdě“, přičemž dovozovala, že plechová cedule s foliovým potiskem není dopravní značkou ve smyslu zákona o provozu na pozemních komunikacích a není proto platná. Žalovaný se platností této značky dotazem na příslušný obecní úřadu vůbec nezabýval.

[3] Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 9. 11. 2010, v němž k tvrzeným formálním vadám uvedl, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí byl popsán skutek, za který je sankce ukládána, a to uvedením místa, času a způsobu spáchání, tedy způsobem jednoznačně vylučujícím jeho záměnu s jiným jednáním. Pokuta byla uložena na spodní hranici zákonné sazby uvedené v přestupkovém zákoně. Žalovaný byl přesvědčen, že byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Služební funkcionář není povinen provádět veškeré důkazy navržené účastníkem řízení. Doplněním znaleckého posudku na žádost žalobkyně byly zodpovězeny její stěžejní dotazy. Správní rozhodnutí se vypořádalo s tím, proč nebyli vyslechnuti znalec, syn žalobkyně a řidič druhého vozidla. Ze znaleckého posudku je zřejmé, že v plánu dopravní nehody byl změněn geometrický tvar vyústění křižovatky, což ale podle žalovaného nemělo vliv na samotné řešení dopravní nehody. Žalovaný zastával názor, že důkazem může být vše, co může přispět ke zjištění skutkového stavu věci, tedy i úřední záznam. Nadto úřední záznam nebyl jediným podkladem pro vypracování znaleckého posudku, neboť dále byl použit úřední záznam z výpovědi žalobkyně a záznam o výsledku svědka Bc. J. R., k nimž bylo uvedeno, že tyto výpovědi jsou technicky přijatelné. K zavinění řidiče druhého vozidla žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež vychází z recentní judikatury, podle níž druhé vozidlo neznemožnilo faktické provedení jízdního manévru žalobkyně, přičemž z jeho

strany nešlo o případ extrémního, překročení nejvyšší povolené rychlosti. K námitkám ohledně údajného nezabývání se platností dopravní značky „Stůj, dej přednost v jízdě“ žalovaný uvedl, že účastníci provozu na pozemních komunikacích nemají hodnotit zákonnost zpracování a umístění dopravních značek, aby se následně rozhodli, zda se jimi budou řídit či nikoliv. Žalobkyně nadto neměla pochybnost o platnosti dopravní značky, když sama uvádí, že dodržela povinnost dát přednost v jízdě vozidlům příjezdějícím po hlavní komunikaci, když za tímto účelem vozidlo zastavila na hranici křižovatky a rozhlédla se vlevo a vpravo. Nadto neuvádí žádné okolnosti nasvědčující neplatnosti dopravní značky; tuto argumentaci proto žalovaný považuje za účelovou. Zmíněná dopravní značka je podle žalovaného správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti, přičemž pro posouzení viny žalobkyně je otázka platnosti dopravní značky irelevantní.

[4] V replice ze dne 20. 1. 2011 žalobkyně setrvala na závěrech uvedených ve své žalobě. Dále uvedla, že není vyloučeno, aby si někdo vyrobil „svou vlastní dopravní značku“ a umístil ji dle svého uvážení, přičemž v takovém případě by ji žalobkyně nemusela respektovat – proto je podle jejího názoru nutné, aby se žalovaný zabýval otázkou platnosti dopravní značky. Posouzení platnosti této dopravní značky má pak vliv na to, která pozemní komunikace byla hlavní a kdo měl přednost.

[5] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 11. 10. 2012, č. j. 4 A 11/2010 – 80, žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ke kasační stížnosti žalobkyně byl tento rozsudek Městského soudu v Praze zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 4 Ads 128/2012 – 49, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozsudku Městského soudu v Praze bylo to, že soud rozhodoval v nesprávném složení v rozporu s § 31 s. ř. s.

[6] Městský soud v Praze ve věci opětovně rozhodl rozsudkem ze dne 25. 2. 2014, č. j. 6 Ad 23/2013 – 115, kterým žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění uvedl, že ve výrocích správních rozhodnutí je popsán skutek, za který byla žalobkyni sankce uložena, neboť je uvedeno místo, čas, i způsob spáchání, včetně příslušného právního hodnocení. Pokud při ukládání pokuty byl učiněn odkaz na § 51 zákona je zřejmé, že se správní orgán dovolává zákona o služebním poměru; výše pokuty byla odůvodněna odkazem na ustanovení § 22 odst. 8 zákona o přestupcích. Výrok správního rozhodnutí odpovídá užití právní kvalifikaci podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o přestupcích, formulace je logická, a pokud neodpovídá přesně dikci zákona, nezpůsobuje to nesrozumitelnost rozhodnutí. Žalovaný se obdobnou námitkou žalobkyně v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval, když uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí cituje příslušné právní předpisy. Soud nesouhlasil s tvrzením žalobkyně o porušení ustanovení § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, protože žalobkyně byla seznámena se všemi podklady a skutečnostmi, které měl správní orgán k dispozici, a měla možnost navrhopvat na svou obhajobu důkazy. Nepřipuštění výpovědi syna žalobkyně bylo správně odůvodněno tím, že již vypovídal manžel žalobkyně a že další výpověď nemůže ničeho nového přinést. Žalovaný rovněž považoval za dostačující úřední záznam sepsaný po nehodě s druhým účastníkem nehody. Nevyslechnutí znalce bylo odůvodněno tím, že žalobkyně mohla znalci položit otázky, které byly v doplňujícím posudku znalcem zodpovězeny. Pokud se znalec v doplňujícím posudku vyjádřil k otázkám žalobkyně, bylo nadbytečné jej podle městského soudu dále vyslechnout. Hlavními podklady pro podání znaleckého posudku

pokračování

byly protokol o nehodě v silničním provozu, fotodokumentace a nákres. Pokud jde o nákres místa nehody, znalec sám zmínil, že oproti plánu místa nehody změnil geometrický tvar vyústění, avšak tato skutečnost podle jeho závěru nemá vliv na samotné řešení dopravní nehody. Z posudku je zřejmé, že znalec sám provedl ohledání místa nehody a že vycházel z úředních záznamů policie ze dne 1. 3. 2009 i pokud jde o výpověď žalobkyně i výpověď řidiče druhého vozidla. Znalec vyšel ze znaleckého programu V-CRASH a uvedl, že analýza dopravní nehody byla provedena za technicky přijatelných fyzikálních hodnot, které korespondují s rozsahem poškození vozidel a s jejich konečnou polohou. Prostřednictvím této analýzy dospěl znalec k závěru, že druhé vozidlo na samotném počátku nehodového děje jelo rychlostí 58 km/hod. Znalec na všechny otázky žalobkyně odpověděl doplňujícím posudkem. Správní orgány podle městského soudu měly dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí, neboť bylo zjištěno, že žalobkyně vjetím do křižovatky nedala přednost řidiči vozidla VW Golf, který přijížděl po hlavní pozemní komunikaci z levé strany. Při vjíždění do křižovatky musela žalobkyně přijíždějící vozidlo vidět. Městský soud proto byl přesvědčen, že znalec sice vycházel ze skutečností uvedených účastníky dopravní nehody, avšak hodnotil i další skutečnosti, které zjistil – technické údaje o vozidlech, následky jejich střetu, jejich vzájemné postavení a rozsah jejich poškození. Úřední záznam sepsaný s T. B. byl jedním z pokladů, ale nebyl rozhodující pro posouzení průběhu nehody. Rychlost jízdy druhého vozidla byla stanovena na základě crashtestu, nikoli na základě úředního záznamu, z něhož vyplývá, že druhé vozidlo mělo jet do 50 km/hod; nejedná se proto o „plod otráveného stromu“, neboť znalec vycházel z řady skutečností, nejen z úředního záznamu. Soud proto souhlasil se závěrem správních orgánů, že žalobkyně spáchala přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o přestupcích, protože měla vědět, že může ohrozit nebo porušit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí. Překročení dovolené rychlosti druhým vozidlem nebylo extrémní, proto nezbavuje žalobkyně odpovědnosti. Výpověď druhého účastníka nehody zachycená v úředním záznamu proto nebyla pro věc rozhodující. K výtkám žalobkyně vůči umístění dopravní značky městský soud konstatoval, že právní předpis nepřipouští, aby účastníci provozu na pozemních komunikacích sami hodnotili zákonnost zpracování a umístění dopravních značek a teprve později se rozhodli, zda se jimi budou řídit či nikoli. Žalobkyně měla povinnost se řídit dopravní značkou, a to i když by měla pochybnost o správnosti technického provedení. Městský soud navíc poukázal na to, že žalobkyně sice citovala příslušné normy regulující dopravní značení, ale neuvedla, v čem konkrétně měla být předmětná dopravní značka nezákonná.

[7] Proti tomuto rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2014, č. j. 6 Ad 23/2013 – 115, podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost ze dne 30. 4. 2014, v níž uvedla, že napadá rozsudek z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka tvrdila, že výrok prvostupňového rozhodnutí je nezákonný, protože se v něm pouze uvádí, že se stěžovatelce ukládá pokuta ve výši 2.500,- Kč, a to na základě § 51 služebního zákona; § 51 služebního zákona neupravuje výši pokut, neboť odkazuje na zvláštní předpis. Stěžovatelka přitom považovala za jediné možné, aby ve výroku rozhodnutí byly citovány veškeré dotčené předpisy, podle nichž byla sankce uložena. Právní kvalifikaci nadto neodpovídá popis skutku, který pouze uvádí, že nerespektovala příkazovou dopravní značku „Stůj, dej přednost v jízdě“, když vjela do křižovatky. Stěžovatelka jako správnou formulaci považovala takovou, která by uvedla, že jako řidič

vozidla přijíždějící na křižovatku po vedlejší pozemní komunikaci označené dopravní značkou „Stůj, dej přednost v jízdě“, nedala přednost vozidlu přijíždějícímu po hlavní pozemní komunikaci, čímž nedala přednost v jízdě v případě stanoveném zvláštním právním předpisem. S touto skutečností se nedostatečně zabýval již žalovaný. Stěžovatelka byla přesvědčena, že správní orgány porušily ustanovení § 73 odst. 2 zákona o přestupcích, neboť neprovedly veškeré jí navržené důkazy k prokázání toho, že nebyla vinna způsobením předmětné dopravní nehody. Stěžovatelka opakovaně nesouhlasila s tím, že nebyl vyslechnut znalec, zvláště když její předchozí otázky vůči němu byly pouze demonstrativní. Znalec podle jejího názoru zejména nevysvětlil, co si představuje pod pojmem nenajetím do jízdniho koridoru druhého vozidla a jestli měla možnost nenajet do tohoto jízdniho koridoru. Stěžovatelka odkazovala na svou výpověď a svého manžela, podle nichž při rozjíždění do křižovatky neviděli z levé strany přijíždět žádné vozidlo. Stěžovatelka se proto domnívala, že nemohla spáchat přestupek ani z nevědomé nedbalosti, neboť nemohla tušit, že z levé strany nějaké vozidlo jede. Z těchto důvodů stěžovatelka trvala na výsledku znalce, aby se k nim mohl vyjádřit. Stěžovatelka nadto poukazovala na nesoulad mezi nákresem křižovatky provedeným znalcem a fotodokumentací. Z důvodu zakřivení křižovatky dovozovala, že druhé vozidlo bylo podstatně blíže, proto byla i její možná reakční doba kratší. Jelikož maximální povolenou rychlost nelze vždy považovat za rychlost přiměřenou a protože křižovatka byla zakřivená, byla stěžovatelka přesvědčena, že zavinění neleží pouze na její straně, ale vinen je řidič druhého vozidla. Stěžovatelka rovněž trvala na tom, že měl být vyslechnut její syn J. R. Jako zásadní pochybení však shledala skutečnost, že řidič druhého vozidla T. B. nevypovídal, ale jeho vyjádření bylo zachyceno pouze na úřední záznam, který není pro přestupkové řízení použitelný, a to ani jako podklad pro vypracování znaleckého posudku. Stěžovatelka nebyla přítomna žádného výsledku druhého řidiče, z čehož dovozuje porušení svých procesních práv na obhajobu. V neposlední řadě vytýká správním orgánům i městskému soudu, že se nedostatečně zabývaly otázkou platnosti příkazové dopravní značky „Stůj, dej přednost v jízdě“, a pro své závěry o platnosti dopravního značení navíc neměly ani příslušné podklady; tvrzená presumpce správnosti dopravní značky není podle stěžovatelky dostatečná. Stěžovatelka přitom je přesvědčena, že v extrémním případě padělání a pozměňování dopravního značení není nikdo povinen takové značení respektovat. Pokud je sankcionována za nerespektování dopravní značky, musí být bez jakýchkoli pochyb prokázáno, že se jedná o dopravní značku v souladu s příslušnými právními předpisy. Platnost dopravního značení má přímý vliv na posouzení toho, kdo měl při průjezdu křižovatky přednost. Stěžovatelka proto navrhovala, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se ke kasační stížnosti stěžovatelky vyjádřil podáním ze dne 27. 5. 2014, v němž se ztotožnil se závěry městského soudu o tom, že skutek byl správně právně a skutkově popsán. Žalovaný se vypořádal s návrhy stěžovatelky na doplnění dokazování. Znalecký posudek považuje za správný a úplný, přičemž jeho podkladem nebyl pouze úřední záznam o výpovědi T. B., rovněž byly znalcem zodpovězeny dodatečné otázky stěžovatelky. K platnosti dopravní značky žalovaný odkázal na to, že stěžovatelka při řešení dopravní situace o její správnosti a platnosti nepochybovala a podřídila se jí. Žalovaný rovněž nepovažoval rozsudek městského soudu za nepřezkoumatelný, neboť netrpí žádnými vadami, které by zakládaly jeho nepřezkoumatelnost. Žalovaný proto navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky zamítl jako nedůvodnou.

pokračování

II. Posouzení kasační stížnosti

[9] Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek Městského soudu v Praze vzešel (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.) a přípustná, neboť nejsou naplněny důvody podle ustanovení § 104 s. ř. s. způsobující její nepřipustnost.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněného důvodu. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[11] Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatelka podala z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto rozsudek Městského soudu v Praze přezkoumal podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Podle písm. a) tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor. Podle písm. b) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.*“ Podle písm. d) téhož ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „*nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[12] Nejvyšší správní soud neshledal, že by kasační stížnosti byla nepřipustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., neboť v předchozím rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádřil pouze k procesní otázce řízení v podobě složení soudu, tudíž se nezabýval meritorními námitkami stěžovatelky. Odmítnutí předmětné kasační stížnosti podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. by tedy v takovém případě představovalo odmítnutí spravedlnosti (denegatio iustitiae) – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 - 165.

[13] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že k otázce nepřezkoumatelnosti z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75 (všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto:

[15] „Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.“

[16] V případě napadeného rozsudku se městský soud nedopustil výše uvedené nesrozumitelnosti v podobě vnitřní rozpornosti výroku, nerozlišení výroku a odůvodnění, nezjistitelnosti jeho adresátů či nevhodné formulace, protože napadené rozhodnutí jasně a přehledně obsahuje všechny zákonem předepsané náležitosti. Nejvyšší správní soud rovněž nezjistil, že by se městský soud opomněl vypořádat s některým z žalobních bodů, což ani stěžovatelka netvrdila. Ostatně samotná stěžovatelka obsahu napadeného rozsudku porozuměla, pouze s jeho obsahem nesouhlasí, což nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[17] K věci samé Nejvyšší správní soud uvádí:

Podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona o přestupcích „přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinen dát přednost v jízdě podle zvláštního právního předpisu.“ Podle ustanovení § 22 odst. 8 zákona o přestupcích „pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč se uloží za přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 3, 5, 6, 8 a 9, písm. g), i), j) a k); pokuta od 2 500 Kč do 5 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho měsíce do šesti měsíců se uloží tomu, kdo tento přestupek spáchal v období dvanácti po sobě jdoucích kalendářních měsíců dvakrát a vícekrát.“

[18] K formulaci výroku správního rozhodnutí, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou ze spáchání přestupku, Nejvyšší správní soud odkazuje na ustanovení § 77 zákona o přestupcích, podle kterého „výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).“ Výrok prvostupňového rozhodnutí, které bylo napadeným rozhodnutím potvrzeno, obsahuje popis skutku, neboť je v něm uvedeno, kdy, kde a jak se protiprávního jednání stěžovatelka dopustila, právní kvalifikaci, protože odkazuje na ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bodu 8 zákona o přestupcích a na ustanovení § 22 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, a vyslovení sankce odkazem na ustanovení § 51 služebního zákona. Rozporuje-li stěžovatelka skutečnost, že v ustanovení § 51 služebního zákona není obsažena úprava výše sankce, stěžovatelka přehlíží ustanovení § 51 odst. 3 služebního zákona, které stanoví, že pokuta se ukládá ve výši, kterou pro přestupek stanoví zvláštní předpis, kterým je v dané věci přestupkový zákon. Nejvyšší správní soud přitom nezjistil, že by pokuta byla uložena mimo zákonné rozpětí, které je v daném případě podle

pokračování

ustanovení § 21 odst. 8 přestupkového zákona 2.500 Kč až 5.000 Kč. Ostatně toto ustanovení zákona o přestupcích je citováno v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, tudíž stěžovatelka byla informována o tom, podle kterého konkrétního ustanovení je jí pokuta ukládána, mohla se proto i proti výši pokuty účinně bránit.

[19] Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou, že žalovaný, resp. prvostupňový orgán, mohl výslovně ve výroku správního rozhodnutí při ukládání sankce odkázat na příslušné ustanovení přestupkového zákona, ale pokud tak neučinil, nepůsobuje tato skutečnost nezákonnost správního rozhodnutí, neboť podle názoru Nejvyššího správního soudu postačilo, pokud odkázal při ukládání sankce ve výroku na ustanovení § 51 služebního zákona, které ohledně příslušné výměry odkazuje na přestupkový zákon. Subjektivní představy stěžovatelky, jak by měl výrok takového správního rozhodnutí vypadat, nezakládají důvod pro zrušení správního rozhodnutí, pokud jsou výše uvedené zákonné podmínky splněny. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na to, že další „upřesňování“ výroku, a to jak v jeho skutkové části, tak i v právní kvalifikaci, by pravděpodobně vedlo k naprosté nepřehlednosti a nesrozumitelnosti výroku. S ohledem na tuto skutečnost Nejvyšší správní soud shledává výrok prvostupňového rozhodnutí za dostatečný, neboť jasně a srozumitelně formuluje, co se stalo, a jak tuto skutečnost správní orgán vyhodnotil.

[20] Se subjektivními požadavky stěžovatelky na jinou formulaci skutkové části výroku prvostupňového rozhodnutí Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí, protože správní orgán jasně vlastními slovy ve skutkové části popsal, jak k nehodovému ději došlo a nemusel se přitom striktně držet a opakovat slovní pojmy užívané v příslušných ustanoveních relevantních předpisů, protože jím užitý slovní popis těmto právním ustanovením plně ve svém významu odpovídá. K těmto otázkám se rovněž žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, a to na str. 7 a 8, na kterou Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje. Nejvyšší správní soud proto neshledává výrok prvostupňového rozhodnutí nesprávným nebo nezákonným.

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčuje argumentaci stěžovatelky, že byla porušena její procesní práva neprovedením dodatečného výslechu znalce. Ustanovení § 73 odst. 2 zákona o přestupcích sice garantuje stěžovateli právo navrhnout další důkazy a vyjadřovat se ke všem skutečnostem, které jsou jí kladeny za vinu, ale z tohoto ustanovení zákona o přestupcích nelze dovodit nárok na to, aby správní orgány byly povinny provést veškeré důkazy, které obviněný požaduje, pokud usoudí, že k doplnění dokazování s ohledem na zjištěné skutečnosti neshledal důvod. Nejvyšší správní soud tuto argumentaci shledává jako účelovou, neboť z předloženého správního spisu zjistil, že stěžovatelce byl zaslán jak posudek znalce Ing. Václava Hlouse ze dne 12. 8. 2009, č. 1327/031/09, tak i jeho doplnění ze dne 12. 9. 2009, č. 1327/031/09. Stěžovatelka, ač znala obsah těchto posudků, se k nim po doručení druhého z nich nevyjádřila a další otázky nevznesla, ač jí k tomu správní orgán prvního stupně dal dostatečný prostor.

[22] Důvodnost dalšího výslechu znalce Nejvyšší správní soud neshledává ani v tom, že znalec připustil, že řidič druhého vozidla mohl střetu zabránit jízdou maximální rychlosti 50 km/h, a žalobkyně tím, že by nenajela do jízdního koridoru druhého vozidla. Z této formulace Nejvyššímu správnímu soudu zřetelně vyplývá, že kdyby byly objektivní podmínky jiné, k nehodě by nedošlo. Příčiny dopravní nehody proto byly dvě – rychlost

druhého vozidla nad povolených 50 km/h a to, že stěžovatelka z vedlejší komunikace vjela do křižovatky, aniž by dala přednost vozidlu jedoucímu po hlavní silnici. Nejvyšší správní soud na tomto závěru znalce nevidí ničeho nesprávného či nesrozumitelného, co by odůvodňovalo jeho další výsledek. Příčinou dopravní nehody podle znalce tedy bylo zjednodušeně řečeno to, že stěžovatelka vjela do jízdní dráhy druhého vozidla; pokud by do této jízdní dráhy nevjela, z logiky věci by k žádné dopravní nehodě nedošlo, protože by se vozidla nestřetla, neboť by se jejich trasy v daném místě a čase nezkřížily. Příslušné právní posouzení tohoto skutkového stavu, zda odpovědnost za předmětnou dopravní nehodu nese řidič druhého vozidla nebo stěžovatelka, pak řádně provedly správní orgány.

[23] Nejvyšší správní soud se rovněž neztotožňuje s námitkami stěžovatelky, že se znalec nevyjádřil k tomu, zda měla možnost nenajet do jízdního koridoru vozidla, neboť znalec se měl vyjádřit k průběhu samotného nehodového děje. Pokud bylo v řízení prokázáno, že stěžovatelku nikdo „nevytlačoval“ a že ta nejprve zastavila, přičemž se následně na základě svého vlastního svobodného rozhodnutí rozjela a odbočovala směrem doleva, z čehož tudíž z povahy věci vyplývá, že musela projet jízdním pruhem vozidel, které po hlavní silnici přijížděla zleva, není možné po znalci požadovat, aby se vyjádřil, proč stěžovatelka odbočovala vlevo, proč zvolila takový jízdní manévř za dané situace v provozu a zda měla možnost nenajet do jízdního koridoru druhého vozidla.

[24] Důvodnost dodatečného výsledku znalce nezakládá ani argumentace stěžovatelky, že podle svého tvrzení neviděla žádné vozidlo z levé strany přijíždět, což měl potvrdit ve výpovědi i manžel stěžovatelky. Znalec totiž podle Nejvyššího správního soudu nedospěl k závěru, že stěžovatelka nemohla druhé vozidlo z důvodu tvaru křižovatky a rozhledových poměrů vidět, tedy že objektivní příčiny ji zabránily spatřit přibližující se vozidlo z levé strany po hlavní komunikaci, ale že jej podle Nejvyššího správního soudu zjednodušeně řečeno přehlédla. Výpovědi účastníků nehody ohledně jejího průběhu jsou dle znalce technicky možné; znalec tedy výslovně neuvedl, že by stěžovatelka nemohla druhé vozidlo vidět. Znalec rovněž konstatoval, že při vjetí stěžovatelky do křižovatky se druhé vozidlo nacházelo cca 26 m od místa střetu. Z provedeného dokazování a zejm. z obsahu znaleckého posudku tudíž nevyplývá, že by stěžovatelka nemohla z objektivních důvodů vidět vozidlo přijíždějící zleva po hlavní komunikaci, které se v okamžiku započetí jejího jízdního manévru nacházelo cca 26 metrů od křižovatky. Stěžovatelka navíc v tomto směru nepřináší jakoukoli argumentaci doloženou skutkovými okolnostmi, z níž by vyplývalo, proč nemohla zleva přijíždějící druhé vozidlo včas spatřit a adekvátně na ně zareagovat. Nejvyšší správní soud pokládá za objektivně nemožné, aby stěžovatelka neviděla přijíždět po hlavní komunikaci z levé strany vůz, který do ní vzápětí po vjetí do křižovatky narazil, aniž by bylo doloženo, co ji bránilo ve výhledu. Jestliže stěžovatelka své vozidlo nezastavila na hranici křižovatky tak, aby měla do křižovatky náležitý rozhled, případně pokud situaci nedostatečně vyhodnotila či druhé vozidlo přehlédla, nemůže se své zodpovědnosti za přestupek zbavit tím, že si ona sama a její manžel druhého vozidla údajně nevšimli.

[25] K výtkám stěžovatelky ohledně znalcova nákresu křižovatky Nejvyšší správní soud odkazuje na doplnění posudku ze 12. 9. 2009, kde znalec vysvětluje, že geometrický tvar křižovatky oproti plánu místa nehody vyhotoveným Policií ČR pozměnil, ale že tato skutečnost neměla vliv na posouzení věci. Znalec přitom při svých závěrech nevycházel z toho, že by vedlejší komunikace ústila na hlavní v kolmém směru. Poukazuje-li

pokračování

stěžovatelka v tomto směru na fotodokumentaci znalce a dovozuje-li ze skutečnosti, že na jednom obrázku je zobrazena bílá dodávka a na druhé nikoli a výrazné zakřivení křižovatky, které způsobuje „skrytí dodávky“, Nejvyšší správní soud odkazuje na čísla těchto fotografií, z nichž vyplývá, že nebyly pořizovány v časovém sousledu ihned po sobě a že je na nich vidět levou stranu vozovky na prakticky stejnou vzdálenost, neboť na obou fotografiích lze vidět stejné nemovitosti. Skutečnost, že na snímku označeném 014 oproti snímku označeném 005 není vidět bílá dodávka, Nejvyšší správní soud vysvětluje tak, že v mezidobí bílá dodávka odjela.

[26] Znalec se rovněž otázkou rychlosti druhého vozidla zabýval a dospěl k závěru, že druhý řidič jel rychlostí 58 km/hod. Nejvyšší správní soud s ohledem na zjištěné okolnosti akceptuje názor znalce a správních orgánů, že ačkoli řidič druhého vozidla překročil maximální dovolenou rychlost, přesto je nutné shledat odpovědnost za dopravní nehodu na straně stěžovatelky, protože překročení maximální povolené rychlosti o 8 km/hod s ohledem na to, že nebylo zjištěno podstatné zakřivení křižovatky nebo jiná skutečnost, která by stěžovatelce bránila ve výhledu, nebylo takového charakteru, aby stěžovatelce bránilo ve včasné a adekvátní reakci na danou dopravní situaci – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 91/2012 - 62.

[27] Další dokazování v podobě výsledku syna stěžovatelky Nejvyšší správní soud rovněž neshledává důvodným, a to s ohledem na obsah znaleckého posudku. I kdyby totiž syn stěžovatelky uvedl, že zleva příjíždějící vozidlo neviděl, bylo povinností stěžovatelky jako řidičky, aby se před vjetím do křižovatky dostatečně a řádně rozhlédla; pokud tak neučinila, nemůže se dovolávat toho, že si jiná osoba (nemající povinnost věnovat se řízení a sledovat dopravní situaci jedoucí s ní ve vozidle ničeho nevšimla.

[28] Nejvyšší správní soud se v neposlední řadě neztotožňuje s odkazem stěžovatelky na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, neboť v tomto případě se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k situaci, kdy v přestupkovém řízení nebylo provedeno žádné dokazování a správní orgány vycházely pouze z úředních záznamů a z doznání přestupce. V posuzované věci, byť se jedná o řízení podle zákona o služebním poměru, správní orgány shromáždily nejen úřední záznam obsahující výpověď druhého účastníka dopravní nehody pana T. B., ale i výpověď manžela stěžovatelky, záznam o ústním jednání se stěžovatelkou ze dne 15. 4. 2009 a její písemné vyjádření ze dne 14. 4. 2009. Nelze proto hovořit o tom, že znalecký posudek je nepoužitelný a že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci, zvláště když znalec vycházel dále z vlastního šetření a fotodokumentace na místě zasahujících policistů. K námitkám stěžovatelky ohledně doktríny „plodu pocházejícího z otráveného stromu“ Nejvyšší správní soud nad rámec výše uvedeného odkazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 Tdo 84/2013-48, podle kterého *„český trestní proces nepřevzal doktrínu plodů z otráveného stromu, která vznikla a je rozvíjena v USA, zejména pak v podobě simplifikujícího tvrzení, že plody z otráveného stromu jsou vždy otrávené. Podklad pro právní závěr, že důsledkem vadného postupu orgánů činných v trestním řízení nastalého v procesu dokazování je vždy absolutní neúčinnost a tím v trestním řízení nastalá nepoužitelnost důkazů, nelze v příslušných ustanoveních trestního řádu upravujících dokazování v trestním řízení (hlava pátá trestního řádu) nalézt. Striktně je zákaz použití důkazu trestním řádem formulován toliko v podobě upravené ustanovením § 89 odst. 3, dle něhož "Důkaz získaný nezákonným donucením nebo brozbou takového donucení nesmí být použit v řízení s výjimkou případu, kdy se použije*

jako důkaz proti osobě, která takového donucení nebo hrozby donucení použila". Ostatně je možno poukázat na to /srov. Musil, J., Několik otázek nad judikaturou Ústavního soudu ČR v době postmoderny (na příkladu prohlídky jiných prostor a pozemků), Kriminallistika 1, ročník XXXIV/2011, s. 19/, že "samotní zastánci doktríny "plodů z otráveného stromu" připouštějí z absolutního zákazu použití nezákonného důkazu řadu výjimek, např. připouštějí provedení důkazu, že vadným postupem "nedošlo k otrávení" (dissipation of the taint)". Podle citovaného autora "takto absolutně formulovaný úsudek (pozn. že plody z otráveného stromu jsou vždy otrávené), bez jakékoli specifikace, je však prakticky bezcenný, už jen proto, že pomyslný stupeň "toxicity" vadných postupů se pohybuje na spojitě škále, od naprosté neškodnosti až po totální a bezpodmínečné znehodnocení důkazu" /tamtéž/. Poukázat lze i na to, že při vědomí toho, že "úplné vyloučení všech důkazů jako "otráveného ovoce" by však bylo nepřiměřené s přihlédnutím k jasnému konfliktu zájmů, neboť vyloučení těchto důkazů se přičítá zájmu společnosti, aby skutečný pachatel byl uznán vinným" /srov. Šámal, P., Základní zásady trestního řízení v demokratickém systému, Příručky ministerstva spravedlnosti 1992, svazek 53, s. 196/, judikatura Nejvyššího soudu USA "připouští důkaz, že nedošlo k "otrávení (dissipation of the taint)". Důkaz, který by byl jinak nepřípustný jako "ovoce z otráveného stromu", může být připuštěn, jestliže státní zástupce prokáže, že důkaz není v příčinné souvislosti s původním nezákonným úkonem a není tedy jeho přímým, ani nepřímým výsledkem" /tamtéž/. Aniž by se jakkoli výslovně dovolávala zmiňované doktríny, česká trestně právní teorie (srov. např. Musil/Kratochvíl/Šámal a kolektiv, Trestní právo procesní, 2. přepracované vydání, C. H. BECH 2003, s. 406 a násl.) a ve shodě s ní i právní praxe rozlišuje absolutní a relativní neúčinnost důkazů. V závislosti na posouzení konkrétní povahy a závažnosti vady nastalé v procesu dokazování je soudy samostatně řešena otázka, zda konkrétně zjištěnou vadou poznamenaný důkaz je možno pokládat za důkaz procesně účinný v řízení soudním či nikoli. Relativní neúčinnost důkazu nezpůsobuje jeho procesní neúčinnost a nemá za následek vyloučení tohoto důkazu z hodnotící činnosti příslušného orgánu činného v trestním řízení."

[29] K námitkám stěžovatelky ohledně toho, že nebylo postaveno najisto, zda je příkazová dopravní značka „Stůj, dej přednost v jízdě“ platná, Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 8 As 68/2009 – 83, v němž byla řešena obdobná situace, podle kterého „s ohledem na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozhodnutích ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005 - 98 a ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008 - 100, (všechna rozhodnutí soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), lze pro nyní souzenou věc konstatovat, že zákazová dopravní značka č. V 12c „Zákaz zastavení“ je opatřením obecné povahy, jelikož naplňuje jeho materiální znaky. Je tudíž správním aktem, kterému svědčí presumpce správnosti. To znamená, že se na dopravní značku musí nahlížet jako na zákonnou, dokud není prokázán opak, tedy až do okamžiku, kdy k tomu příslušný orgán vysloví její nezákonnost. K tomu ovšem v době spáchání přestupku a dle obsahu správního spisu ani následně nedošlo. Z ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, jehož porušení bylo stěžovateli dáváno za vinu, jednoznačně plyne, že účastník provozu na pozemních komunikacích je povinen se řídit mimo jiné i dopravními značkami. S ohledem na zásadu ignoratia legis non excusat se přitom nemůže ospravedlňovat, že neví, co daná značka symbolizuje a k čemu jej zavazuje. Z fotodokumentace přiložené ve spisu navíc plyne, že předmětná značka byla jasně a plně viditelná, nebyla kupř. zakrytá spadáním listů či nánosem sněhu. Stěžovatel z ní nikterak nemohl vyvodit, že by se mohlo jednat o značku, kterou by nebylo třeba respektovat. Pokud by však skutečně nějaké pochybnosti měl, jednalo by se toliko o jeho soukromý názor, který mu však neumožňuje porušovat veřejnoprávní pravidla. Ze zákona o silničním provozu, prováděcích předpisů ani z jiných právních předpisů nelze dovodit, že by

pokračování

účastník provozu na pozemních komunikacích sám mohl činit soudy o zákonnosti dopravní značky a na základě svého hodnocení se rozhodnout, zda se zákazem vyjádřeným danou značkou bude či nebude řídit (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, ze dne 17. 10. 2007, č. j. 54 Ca 4/2007 - 146 nebo usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, <http://nalus.usoud.cz>)... K tomu lze poukázat na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 26. 8. 2009, č. j. 1 As 57/2009 - 51, dle kterého se účastník silničního provozu musí řídit dopravním značením, a to i tehdy, „když se mu to jeví jako nevhodné, nepohodlné či neúčelné. Porušení povinnosti řídit se dopravním značením není přestupkem pouze v případě okolností upravených v příslušných právních předpisech, tedy mj. v případě krajní nouze či nutné obrany (§ 2 odst. 2 zákona o přestupcích)“. Taková situace ovšem v dané věci nenastala a stěžovatel ji ani netvrdil. Na tomto místě odkazuje Nejvyšší správní soud dále na ustanovení § 78 odst. 2 zákona o silniční dopravě, dle kterého se dopravní značky smějí užívat jen v takovém rozsahu a takovým způsobem, jak to nezbytně vyžaduje bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích nebo jiný důležitý veřejný zájem. Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozhodnutí č. j. 2 Ao 3/2008 - 100 konstatoval, že „smysl umístění dopravních značek nemůže být samoučelný či dokonce šikanózní, nýbrž že musí být racionální a opodstatněný některým z uvedených legitimních důvodů. Pokud takový důvod neexistuje, jedná se o dopravní značku umístěnou protizákonně.“ Pokud by stanovení zákazu zastavení při vjezdu do areálu mateřské školy na ul. Bezručova nesplňovalo podmínky vymezené v uvedeném ustanovení, a tudíž by se jednalo o nezákonně umístěnou dopravní značku, právní řád poskytuje možnost, jak se domoci zjednání nápravy. Děje se tak ovšem ve zcela jiném řízení než je rozhodování o přestupcích, přičemž tato řízení nelze zaměňovat. Jak již bylo uvedeno výše, zákazová dopravní značka je opatřením obecné povahy, o jejímž zrušení není oprávněn rozhodovat správní orgán v řízení o přestupku, krajský soud a není k tomu příslušný ani Nejvyšší správní soud v rozhodování o důvodnosti této kasační stížnosti. Soudní řád správní totiž obsahuje vlastní procesní režim řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, a to postupem dle § 101a - § 101d s. ř. s. V tomto směru tak lze uzavřít, že otázka existence rozhodnutí o umístění dopravní značky není pro posouzení viny a trestu za spáchání dopravního přestupku podstatná. Námitky stěžovatele nesměřovaly proti způsobu zjištění spáchání přestupku nebo vedení či výsledku přestupkového řízení. Informace, které stěžovatel či správní orgán prvního stupně předložili pro podporu svých argumentů o nezákonnosti či zákonnosti dopravní značky, nejsou pro přestupkové řízení významné.“

[30] S ohledem na výše uvedené závěry Nejvyšší správní soud shledává námitky stěžovatelky vůči platnosti předmětné dopravní značky a tomu, že se touto otázkou správní orgány nezabývaly, za irrelevantní, neboť účastník provozu na pozemních komunikacích není oprávněn rozporovat dopravní značení v řízení o jeho přestupku jen na základě vlastního soudu o jeho smysluplnosti či protizákonnosti. Nejvyšší správní soud proto považuje za dostačující obecný závěr žalovaného, že „předmětná dopravní značka byla umístěna v souladu s technickým stavem pozemní komunikace a závaznými právními předpisy, přičemž její umístění dává jasně a zřetelně najevo povinnost řidiči před vjetím do křižovatky zastavit, což odvolatelka sama potvrdila, že učinila, což znamená, že se smyslem dopravní značky „Stůj, dej přednost v jízdě“, byla jasně srozuměna.“

III.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[31] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Městského soudu v Praze k závěru, že nebyly naplněny tvrzené

důvody podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[32] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyl ve věci procesně úspěšná, proto nárok na náhradu nákladů řízení nemá; žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu